ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 8ης Φεβρουαρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-8/94,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Nederlandse Raad van State (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

C. B. Laperre

και

Bestuurscommissie beroepszaken in de provincie Zuid-Holland,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Ν. Κακούρη (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Kapteyn και J. L. Murray, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπουμένη από τον A. Bos, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από την Wolfcarius και τον B. J. Drijber, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Νοεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Ιανουαρίου 1994, το Nederlandse Raad van State υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160, στο εξής: οδηγία).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Laperre και της Bestuurscommissie beroepszaken in de provincie Zuid-Holland (διοικητική επιτροπή κοινωνικών υποθέσεων της επαρχίας Zuid-Holland, στο εξής: Bestuurscommissie) σχετικής με την απόρριψη αιτήσεως για τη χορήγηση επιδόματος δυνάμει του Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (ολλανδικού νόμου περί της χορηγήσεως επιδόματος στους ανέργους μισθωτούς εργαζομένους που είναι ηλικιωμένοι ή μερικώς ανίκανοι προς εργασία, στο εξής: IOAW).

3 Από τον φάκελο προκύπτει ότι τα ερωτήματα αυτά αφορούν δύο συστήματα κοινωνικής πρόνοιας στις Κάτω Χώρες, τα οποία εξασφαλίζουν στους ανέργους εισόδημα ίσο με το ελάχιστο όριο διαβιώσεως.

4 Το πρώτο σύστημα, γενικού χαρακτήρα, έχει θεσπιστεί με την Rijksgroepsregeling werklose werknemers (εθνική κλαδική κανονιστική ρύθμιση περί των ανέργων, στο εξής: RWW). Η τελευταία αυτή ρύθμιση, η οποία θεσπίστηκε βάσει του Algemene Bijstandswet (γενικού νόμου περί κοινωνικής πρόνοιας), προβλέπει τη χορήγηση επιδόματος στους ανέργους, οι οποίοι δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους για να εξασφαλίζουν την επιβίωσή τους. Η γένεση και η διατήρηση του δικαιώματος επιδόματος δυνάμει της RWW εξαρτώνται, μεταξύ άλλων, από την προϋπόθεση ότι η περιουσία του ενδιαφερομένου δεν υπερβαίνει το όριο της «ασήμαντης περιουσίας» που προβλέπει η ολλανδική νομοθεσία.

5 Το δεύτερο σύστημα, ειδικού χαρακτήρα, θεσπίστηκε με τον IOAW, ο οποίος προβλέπει τη χορήγηση επιδόματος στους επί μεγάλο χρονικό διάστημα ανέργους, οι οποίοι είναι ηλικιωμένοι ή μερικώς ανίκανοι προς εργασία. Η χορήγηση του επιδόματος αυτού εξαρτάται από διάφορες προϋποθέσεις αφορώσες τον προηγούμενο επαγγελματικό βίο του ενδιαφερομένου, την ηλικία του ή την ενδεχόμενη ανικανότητά του προς εργασία. Αντίθετα προς την RWW, ο IOAW δεν εξαρτά τη χορήγηση του επιδόματος που προβλέπει από προϋπόθεση σχετική με την περιουσία του ενδιαφερομένου.

6 Έτσι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο a, του IOAW, για την εφαρμογή του νόμου αυτού, ως άνεργος νοείται εκείνος ο οποίος:

«1. είναι άνεργος και δεν έχει ακόμη συμπληρώσει το 65ο έτος της ηλικίας του·

2. έχει καταστεί άνεργος μετά τη συμπλήρωση του 50ού έτους αλλά πριν από τη συμπλήρωση του 57,5 έτους της ηλικίας του, και ο οποίος,

3. από της λήξεως της πλήρους περιόδου αποζημιώσεως, που προβλέπουν τα άρθρα 42, παράγραφοι 1 και 2, ή 43, παράγραφος 2, και 49, παράγραφος 1, καθώς και το άρθρο 76, καθόσον έχει εφαρμογή, του Werkloosheidswet (νόμος περί της υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργαζομένων κατά των χρηματικών συνεπειών της μη ηθελημένης ανεργίας), έχει λάβει επίδομα λόγω στερήσεως μισθού και επίδομα συνεχιζόμενο δυνάμει του νόμου αυτού.»

7 Έως τις 31 Μαΐου 1989, η Laperre ελάμβανε επίδομα ανεργίας βάσει της RWW. Από την 1η Ιουνίου 1989, η αρμόδια αρχή, ο δήμος της Χάγης, έπαυσε να της καταβάλλει το εν λόγω επίδομα για τον λόγο ότι η περιουσία της υπερέβαινε το όριο της «ασήμαντης περιουσίας» που προβλέπει η νομοθεσία.

8 Στις 20 Ιουνίου 1989, η Laperre υπέβαλε στον ίδιο δήμο αίτηση για τη χορήγηση επιδόματος βάσει του IOAW. Δεν αμφισβητείται ότι κατά την ημερομηνία αυτή ήταν 52 ετών και δεν είχε καταστεί ανίκανη προς εργασία.

9 Η αίτηση περί επιδόματος απορρίφθηκε για τον λόγο ότι η Laperre δεν μπορούσε να θεωρηθεί άνεργη κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο a, του IOAW.

10 Με απόφαση της 25ης Ιουνίου 1991, η Bestuurscommissie, η οποία είχε επιληφθεί ενστάσεως κατά της αποφάσεως του δήμου της Χάγης, επικύρωσε την απόρριψη αυτή. Η Laperre άσκησε, κατόπιν αυτού, προσφυγή ενώπιον του Raad van State. Ισχυρίστηκε, ιδίως, ότι οι σχετικές με τον προηγούμενο επαγγελματικό βίο και την ηλικία προϋποθέσεις, που απαιτούνται από τον IOAW, συνεπάγονταν έμμεση δυσμενή διάκριση κατά των γυναικών, διότι αυτές μπορούν να τηρούν τις προϋποθέσεις αυτές πολύ σπανιότερα απ' ό,τι οι άνδρες. Επομένως, οι προϋποθέσεις αυτές ήταν ασυμβίβαστες προς το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας, κατά το οποίο:

«Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο, είτε άμεσα είτε έμμεσα, σε συσχετισμό ιδίως με την οικογενειακή κατάσταση ιδιαίτερα όσον αφορά:

— το πεδίο εφαρμογής των συστημάτων και τους όρους πρόσβασης στα συστήματα αυτά,

(...).»

11 Στη διάταξή του περί παραπομπής, το Raad van State αναφέρεται στα στατιστικά στοιχεία της Centraal Bureau voor de Statistiek (κεντρική στατιστική υπηρεσία, στο εξής: CBS), από τα οποία προκύπτει ότι, το 1989, ένας σημαντικά μεγαλύτερος αριθμός ανδρών παρά γυναικών ελάμβανε επίδομα βάσει του

IOAW (sociaal culturele berichten 1991, 15, ανακοινώσεις σχετικά με τα κοινωνικά και πολιτιστικά δεδομένα). Διαπιστώνει επίσης ότι, στις Κάτω Χώρες, πολύ περισσότεροι άνδρες παρά γυναίκες ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα (CBS, ετήσια έκδοση στατιστικής 1993, σ. 101).

12 Εκτιμώντας ότι από τα στοιχεία αυτά μπορεί να εικαστεί η ύπαρξη έμμεσης διακρίσεως και ότι η λύση της διαφοράς εξαρτάται, επομένως, από την ερμηνεία της οδηγίας, το Raad van State αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι απαγορεύει, καταρχήν, εθνικό νομικό σύστημα, όπως αυτό που περιλαμβάνεται στον IOAW, να προβλέπει παροχή αποσκοπούσα στην εξασφάλιση ενός επιπέδου εισοδημάτων ίσου προς το ελάχιστο όριο συντηρήσεως, η χορήγηση της οποίας — καθόσον έχει σημασία εν προκειμένω — δεν εξαρτάται από την περιουσία, αλλά εξαρτάται — εν συντομία — από προϋποθέσεις αφορώσες τον προηγούμενο επαγγελματικό βίο και την ηλικία, ενώ, αντιθέτως, η περιουσία λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο άλλου εθνικού νομικού συστήματος που προβλέπει παροχή του ιδίου τύπου, όπως είναι το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας που περιλαμβάνεται στην RWW, όταν είναι αποδεδειγμένον ότι σημαντικά μεγαλύτερος αριθμός ανδρών παρά γυναικών πληρούν τις προϋποθέσεις για να τύχουν της εφαρμογής του ευνοϊκότερου συστήματος που προβλέπει ο IOAW;

2) Μπορεί η εφαρμογή του πρώτου αναφερομένου στο ερώτημα 1 συστήματος, η οποία συνεπάγεται ότι σε πολύ μεγαλύτερο αριθμό ανδρών παρά γυναικών δεν εφαρμόζεται η προϋπόθεση της περιουσίας που προβλέπει η νομοθεσία περί κοινωνικής πρόνοιας, να δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα άτομα, ως προς τα οποία εφαρμόζεται το σύστημα αυτό, έχουν ελάχιστες ευκαιρίες να βρουν εκ νέου εργασία και, επομένως, δεν μπορούν, ή σχεδόν δεν μπορούν, να έχουν κάποτε τη δυνατότητα να δημιουργήσουν εκ νέου μία στο παρελθόν αναλωθείσα περιουσία;»

13 Με τα ερωτήματα αυτά, το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι ένα εθνικό νομικό σύστημα, όπως αυτό του IOAW, το οποίο προβλέπει παροχή αποσκοπούσα στην εξασφάλιση ενός επιπέδου εισοδημάτων ίσου προς το ελάχιστο όριο συντηρήσεως, η χορήγηση της οποίας δεν εξαρτάται από την ύπαρξη περιουσίας, αλλά εξαρτάται από προϋποθέσεις αφορώσες τον προηγούμενο επαγγελματικό βίο του ενδιαφερομένου και την ηλικία του, ενέχει δυσμενή διάκριση λόγω φύλου, όταν είναι αποδεδειγμένον ότι πολύ μεγαλύτερος αριθμός ανδρών παρά γυναικών βρίσκουν στο σύστημα αυτό ένα μέσον αποφυγής της σχετικής με την περιουσία προϋποθέσεως, η οποία αντιθέτως απαιτείται στο πλαίσιο άλλου συστήματος, όπως είναι αυτό που προβλέπει η RWW, το οποίο, ενώ προβλέπει παροχή του ιδίου τύπου, είναι λιγότερο ευνοϊκό, ή υπό την έννοια ότι το εν λόγω σύστημα δεν συνεπάγεται τέτοια δυσμενή διάκριση διότι δικαιολογείται από αντικειμενικούς παράγοντες άσχετους προς οποιαδήποτε διάκριση λόγω φύλου.

14 Πρέπει να υπομνηστεί συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας απαγορεύει την εφαρμογή εθνικού μέτρου το οποίο, καίτοι έχει ουδέτερη διατύπωση, θέτει στην πράξη σε δυσμενή μοίρα ένα πολύ μεγαλύτερο ποσοστό γυναικών παρά ανδρών, εκτός αν το μέτρο αυτό δικαιολογείται από αντικειμενικούς παράγοντες άσχετους προς οποιαδήποτε διάκριση λόγω φύλου. Αυτό συμβαίνει όταν τα επιλεγέντα μέσα ανταποκρίνονται σε θεμιτό σκοπό της κοινωνικής πολιτικής του κράτους μέλους για τη νομοθεσία του οποίου πρόκειται, είναι κατάλληλα για την επίτευξη του επιδιωκομένου με τη νομοθεσία αυτή σκοπού και αναγκαία προς τούτο (βλ. απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1994, C-343/92, Roks κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-571, σκέψεις 33 και 34· βλ., επίσης, την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-444/93, Megner και Scheffel, Συλλογή 1995, σ. I-4741, σκέψη 24).

15 Εν προκειμένω, η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, στο πλαίσιο του θεσπισθέντος από τον εθνικό νομοθέτη συστήματος, η RWW εξασφαλίζει στους ανέργους εισόδημα ίσο προς το ελάχιστο όριο συντηρήσεως, υπό τον όρον ότι η περιουσία τους δεν υπερβαίνει το καθορισθέν ανώτατο όριο και ότι αυτοί ανταποκρίνονται σε ορισμένες ειδικές υποχρεώσεις, δεδομένου ότι ο σκοπός έγκειται στο να ενθαρρύνονται οι ενδιαφερόμενοι να ανταπεξέρχονται μόνοι τους στις ανάγκες τους. Επομένως, το θεσπισθέν από την RWW σύστημα αποσκοπεί στην εξασφάλιση της επανεντάξεως του ανέργου στην αγορά εργασίας.

16 Το σύστημα που θεσπίστηκε από το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο a, του IOAW επιδιώκει έναν ειδικό σκοπό. Το επίδομα που ο IOAW προβλέπει και το οποίο εξασφαλίζει επίσης εισόδημα ίσο με το ελάχιστο όριο συντηρήσεως που ορίζεται για τους μισθωτούς εργαζομένους που βρίσκονται σε ανεργία, οι οποίοι είχαν επαγγελματικά εισοδήματα κατά τη διάρκεια μιας αρκετά μακράς περιόδου, οι οποίοι, αφού έχασαν την εργασία τους, έλαβαν για μακρύ χρονικό διάστημα ατομικό επίδομα βάσει μόνον του κριτηρίου των ιδίων εισοδημάτων τους, οι οποίοι, μετά τη λήξη της ανώτατης χρονικής περιόδου καταβολής του επιδόματος αυτού εξακολουθούν να βρίσκονται σε ανεργία και οι οποίοι έχουν ελάχιστες πιθανότητες να επανεύρουν απασχόληση μέχρι να συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως. Το γεγονός ότι, στο πλαίσιο του θεσπισθέντος από τον IOAW συστήματος, δεν υφίσταται το περιουσιακό κριτήριο εξηγείται από τη θέληση του νομοθέτη να προστατεύσει τους ενδεχομένους δικαιούχους του συστήματος αυτού από τον κίνδυνο να πρέπει να αναλώσουν μία περιουσία που δημιούργησαν με οικονομίες βάσει των εισοδημάτων από την εργασία τους καθ' όλη την επαγγελματική ζωή τους, ενόψει της ελάχιστης πιθανότητας που έχουν να αναδημιουργήσουν την περιουσία τους αρχίζοντας εκ νέου τη μισθωτή επαγγελματική δραστηριότητα.

17 Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσθέτει ότι οι προϋποθέσεις χορηγήσεως του επιδόματος βάσει του IOAW διατυπώνονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε μόνο τα πρόσωπα που ανήκουν στη μόλις περιγραφείσα κατηγορία μπορούν να τύχουν αυτού.

18 Διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι η κοινωνική πολιτική, στην παρούσα κατάσταση του κοινοτικού δικαίου, εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών (βλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, C-229/89, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1991, σ. I-2205, σκέψη 22). Συνεπώς, στα κράτη μέλη εναπόκειται να επιλέξουν τα μέτρα που είναι πρόσφορα για την υλοποίηση του σκοπού της κοινωνικής πολιτικής τους. Κατά την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής, τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Megner και Scheffel, σκέψη 29).

19 Στη συνέχεια, πρέπει να διευκρινιστεί ότι ο σκοπός τον οποίο επικαλείται η Ολλανδική Κυβέρνηση εντάσσεται στην κοινωνική πολιτική του κράτους

αυτού, ότι είναι αντικειμενικά άσχετος προς οποιαδήποτε διάκριση λόγω φύλου και ότι ο εθνικός νομοθέτης, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς του μπορούσε ευλόγως να κρίνει ότι η εν λόγω νομοθεσία ήταν αναγκαία για την επίτευξη αυτού του σκοπού.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, η εν λόγω νομοθεσία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνεπαγομένη έμμεση διάκριση κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας.

21 Ενόψει των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί ως απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι ένα εθνικό νομικό σύστημα, όπως αυτό του IOAW, το οποίο προβλέπει μία παροχή αποσκοπούσα στην εξασφάλιση ενός επιπέδου εισοδημάτων ίσου προς το ελάχιστο όριο συντηρήσεως, η χορήγηση της οποίας δεν εξαρτάται από την ύπαρξη περιουσίας, αλλά εξαρτάται από προϋποθέσεις αφορώσες τον προηγούμενο επαγγελματικό βίο του ενδιαφερομένου και την ηλικία του, δεν συνεπάγεται διάκριση λόγω φύλου, ακόμη και αν είναι αποδεδειγμένον ότι πολύ μεγαλύτερος αριθμός ανδρών παρά γυναικών βρίσκουν στο σύστημα αυτό ένα μέσον αποφυγής της σχετικής με την περιουσία προϋποθέσεως, η οποία αντιθέτως απαιτείται στο πλαίσιο άλλου συστήματος, όπως είναι αυτό που θεσπίστηκε από την RWW, το οποίο, ενώ προβλέπει παροχή του ιδίου τύπου, είναι λιγότερο ευνοϊκό, διότι ο εθνικός νομοθέτης μπόρεσε ευλόγως να κρίνει ότι το εν λόγω σύστημα ήταν αναγκαίο για την επίτευξη ενός σκοπού κοινωνικής πολιτικής άσχετου προς οποιαδήποτε διάκριση λόγω φύλου.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ολλανδική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1993 το Nederlandse Raad van State, αποφαίνεται:

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως, πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι ένα εθνικό νομικό σύστημα, όπως αυτό του ΙΟΑW, το οποίο προβλέπει μία παροχή αποσκοπούσα στην εξασφάλιση ενός επιπέδου εισοδημάτων ίσου προς το ελάχιστο όριο συντηρήσεως, η χορήγηση της οποίας δεν εξαρτάται από την ύπαρξη περιουσίας, αλλά εξαρτάται από προϋποθέσεις αφορώσες τον προηγούμενο επαγγελματικό βίο του ενδιαφερομένου και την ηλικία του, δεν συνεπάγεται διάκριση λόγω φύλου, ακόμη και αν είναι αποδεδειγμένον ότι πολύ μεγαλύτερος αριθμός ανδρών παρά γυναικών βρίσκουν στο σύστημα αυτό ένα μέσον αποφυγής της σχετικής με την περιουσία προϋποθέσεως, η οποία αντιθέτως απαιτείται στο πλαίσιο άλλου συστήματος, όπως είναι αυτό που θεσπίστηκε από την RWW, το οποίο, ενώ προβλέπει παροχή του ιδίου τύπου, είναι λιγότερο ευνοϊκό, διότι ο εθνικός νομοθέτης μπόρεσε ευλόγως να κρίνει ότι το εν λόγω σύστημα ήταν αναγκαίο για την επίτευξη ενός σκοπού κοινωνικής πολιτικής άσχετου προς οποιαδήποτε διάκριση λόγω φύλου.

Κακούρης Kapteyn Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Φεβρουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

Κ. Ν. Κακούρης